

Mit første dådyr

Jeg var så svinheldig at blive inviteret med til Tyskland, ved Arendsee i det gamle Østtyskland. Invitationen handlede om jagt dag og nat på svin og dåvildt. Vi – Torben, Hans og jeg – drog afsted onsdag den 9. sept. 2006, med færgen Gedser-Rostock. På færgen var der et par spillemaskiner, som jeg ikke kunne holde nallerne fra. 40 kr. i en maskine, så lige en 20'er mere og ring ring ring – 53 jackpotspil. 11 gevinster som i alt udbetalte mig 2600 kr. Så var der råd til et par dyr mere. Da jeg er uerfaren hvad angår vildsvin (hvad må skydes osv.) sad Hans hos mig i tårnet onsdag aften ved en roemark fra kl. 22-24. Det var fuldmåne, men overskyet så det blev hurtigt for mørkt. Vi så intet vildt (øh jo, Hans sagde han så et rådyr i roerne, men det kunne jeg ikke se).

På vejen hjem kørte vi en tur rundt i terrænet. På en markvej, da vi skulle til at køre ned ad bakke, opdagede vi en ruddel med flere fuldskuffler – pæænt store i mine øjne – ca. 150 m fremme. Dyrene stod stille og stirrede op mod bilen. Bilen blev stoppet og jeg fik chancen for at skyde. Om bag i og hente riffel, lade, og så liste efter Hans i rabatten. "Kan du skyde knællende?". Da jeg havde sat mig knællende, men med det forkerte ben forrest afventende på yderligere instrukser, måtte jeg ændre på det. Så var jeg klar – og det var dyrene så også – til at løbe sin vej altså. Nu gad de ikke stå og glo på os længere. Så lærte vi lige lidt af det – skulle bare have taget fast anlæg på bildøren. Måske kunne jeg ikke have skudt pga. mørket, det nåede jeg end ikke at finde ud af. Torsdag morgen fra 5.30–8 sad jeg i et tårn på et spor, faktisk i et T-kryds, hvor en enorm majsmark strakte sig fra skydehullet i højre side, bag mig og i venstre side. Foran mig var sporet, som dannede T'et. Til venstre for sporet var en mindre majsmark og til højre en høj granskov. Solen stod op og vejret var pragtfuldt. På sporet til højre kom en fin lille ræv ca. 20 m ude. Den havde meget travlt i en halv times tid – med hvad ved jeg ikke, da kløver og græs nåede ræven op til halsen. 20 m længere ude så jeg rumpen af et dådyr forsvinde ind i den ødelagte majsmark. Ca. 15 min. senere kom dyret tilbage – og tak for kaffe – en stor fuldskuffel. Han kom stille og roligt ud på sporet og gik væk fra tårnet. Og hvad gjorde jeg – sad bare fuldstændig stille, stum og imponeret. Han forsvandt ad sporet, som havde en svag kurve om granskoven. Nå – men så var der jo ræven – sms til Hans, "må jeg skyde ræv". Svar, "Ja skyd". Fat i riflen, op og kigge, men på det tidspunkt var ræven færdig med sit forehavende på sporet og forsvandt ind i majsmarken. Pludselig støjede det fra den lille majsmark foran mig. Det jeg så, var små 5-kg grise småløbe over sporet fra skoven til majsmarken. Jeg nåede ikke at tælle dem, men der var mange og de var bare nuser søde. Så blev der ellers liv i majsmarken. Den ene stængel efter den anden blev støjende lagt ned, men mange stængler vippede kun. Sjovt – det måtte være soen som knækkede, og smågrisene som kun fik stænglerne til at vippe. I majsen kunne jeg følge flokkens færden. Et øjeblik kiggede jeg til anden side og da jeg igen kiggede – nu ud på sporet til venstre – kom smågrisene ud fra den lille majsmark.

Jeg begyndte at tælle – 4-5 stykker stoppede op og snusede på sporet og ellers forsvandt de alle ind i den store majsmark. Jeg talte 10 smågrise. Og så fortsatte den støjende massakre på majsen i den store mark. Et par ganske korte øjeblikke kunne jeg se noget af soen i den ødelagte majs. Efter morgenmad og en lur gik turen til Aldi, hvor der blev handlet ind i stor stil. En jagtfilm blev sat på dvd'en – om grisse selvfølgelig og så lige en appetitvækker fra Afrika - og efter aftensmaden tog vi ud igen. Jeg blev kl. 18 sat af i tårnet ved roemarken med besked om at Micha (jord- og jagtejeren) ville komme ud til mig ved 20.30-tiden. I øvrigt første gang han har tilbudt sin hjælp på den måde til en gæst – en fin gestus. Men igen – det var overskyet og ville blive tidligt mørkt. Og hvis der kom svin, skulle jeg jo helst nedlægge den tilladte. Micha kom allerede 19.30 og stødte då og kalv 20 m fra mig. Det var par nr. 2 jeg havde fornøjelsen af, inden Micha kom. Ca. 19.55 skubbede Micha til mig og pegede ud af skydehullet i tårnets venstre side. Op med kikkert og dér var han, ca. 300 m ude gående i roemarken op imod os, en flot dåhjord. Da jeg tog kikkerten ned, sad Micha klar med riflen til mig (riflen stod i "hans" hjørne). Jeg listede riflen op og ud gennem hullet i vestre side og sad noget akavet på den faste bænk langs tårnets bagvæg. Hjorten sikrede et kort øjeblik og Micha sagde "jetzt". Jeg tænkte om det betød "nu" og kiggede på ham for at være sikker. Men øjeblikket var ikke langt nok til at jeg fik hold på hjorten. Han fortsatte sin gang imod os. 3 gange undervejs sikrede han med siden til – hver gang for kort tid til at jeg kunne nå at afgive skud. Hver gang hjorten sikrede kom det fra Micha, "jetzt), og hver gang hjorten fortsatte sin gang, "warten", kom det fra Micha. Jamen rolig nu – selvfølgelig venter jeg – det gav mig i øvrigt også tid til at få hold på nerverne og også at få mig placeret bedst muligt og afslappet på bænken. Men for hver gang blev Michas vejrtrækning heftigere. Jeg fik lidt krampe i fingre/hænder, rystede dem lidt og koncentrerede mig om at ignorere Michas reaktion. Da hjorten var nået ind på 120 m bevægede han sig med siden til. Så standsede han og denne gang længe nok. Jeg skød, så at han IKKE væltede, ville repetere, men det tomme hylster blev liggende, ku' ikke fange det med fingrene, ej heller se det i mørket, måtte "vælte" riflen og lade hylsteret falde ud på gulvet, repeterede og – hvor er hjorten???? "Wo ist er?" – "tot" sagde Micha. Jeg ledte igen, så spørgende på Micha, "tot" gentog han. "Sicher" spurgte jeg. "Ganz sicher", sagde Micha smilende og med armbevægelser viste han mig, at hjorten var gået ned.

Så tog jeg håndkikkerten og fandt den ene skuffel, som strittede op fra roerne. Klokken var 20.15, da jeg skød – så det var en lang, god og spændende oplevelse – da vist også for Micha, som ikke havde fingeren på aftrækkeren – hihi. I øvrigt i sidste øjeblik, da mørket gjorde det mere og mere besværligt at se i sigtekikkerten. Micha spurgte om jeg ville ud at kigge. Om jeg ville ud at kigge! Er du så færdig! Det kunne ikke gå stærkt nok. Jeg kæmpede for at holde glædestårerne væk, da jeg satte mig i roerne og rørte ved hjorten. Imponerede flot dyr – og så var han min. Micha ringede efter Hans. Micha tog med mit kamera nogle billeder af dyret og mig (papirbilleder). Hans og Torben ankom - i øvrigt med fyldt bagagerum, idet de mødte en spidshjort på vej op til mig. Og gudskelov havde de finere udstyr med – takket være dem har jeg nogle rigtig gode elektroniske billeder.

De stærke fik slæbt hjorten ud til og op på Michas bil. Vi kørte til en gård med dertil indrettede faciliteter og dyrene blev brækket. Hjertet på min hjort var skudt i smadder. Micha berettede på tysk til Hans om oplevelsen. På den måde fik jeg opklaret det faktum, at jeg ikke så hjorten gå ned i skuddet. Han var gået 20 m – alt imens jeg havde fumlet med repeteringen. Og Michas begejstring for min indsats var noget særligt – aldrig havde Torben og Hans set og hørt ham på den måde. Fredag morgen sad jeg i tårn på en græseng 200 m fra skov. Det var blæsende og køligt. Et smaldyr kom ud og essede. Fredag aften fra 18.45 til 21 sad

jeg i tårn på åben nysået mark ca. 50 m fra skovkanten. 8 harer hyggede sig hele aftenen på marken. Det var skyfrit og solen bagte. Fra kl. 22 til 24 sad jeg i tårn ved en kæmpe majsmark på den ene side af markvejen, en lille grøn eng, siv, brak og skov på den anden side. Her skulle der være grise. Med høreværnene skruet op kunne grisene også høres, men der kom aldrig en frem. Ærgeligt – nu var fuldmånen fremme og der var ingen problemer i at se. Lørdag morgen var jeg tilbage i majsmarken, hvor jeg den første morgen bl.a. så smågrisene. En spidsbuk krydsede sporet, gik fra majsmarken og ind i skoven. Lørdag eftermiddag skulle jeg et par timer sidde i tårn i en smuk højskov. På vej ned ad skovvejen mod tårnet opdagede jeg en rå, der essede i en lysning på den modsatte side af og ca. 100 m fra tårnet. I lysningen var en stor grøn top (græs, buske og ukrudt). Jeg nærmede mig tårnet forsigtigt, bevægede mig, når råen så den anden vej/essede. Min blære var fyldt og jeg var nødt til at klare mit problem inden jeg gik op i tårnet. Det lykkedes - også at komme op ad stigen og ind i tårnet uden at skræmme råen væk. Men ellers forsvandt råen stille og roligt om bag den grønne top. Lidt senere så jeg gennem træerne 3-4 dyr 200 m fra tårnets bagside. Da de efter ½ times tid var forsvundet var min blære fyldt igen – jeg måtte ud og ned ad stigen. Jeg åbnede døren, kiggede op ad skovvejen, jeg var kommet fra. Små 100 m væk, på toppen af vejen stod de 4 dyr. Ups ind igen og så ellers bare klemme og vente. Nej det kunne jeg altså ikke, jeg måtte ned. Og det lykkedes at få klaret problemet endnu en gang, op, ind og lukke døren uden at dådyrene (dåer og kalve) opdagede noget. Lørdag aften sad jeg i en skurvogn på åben mark. 11 dyr, dåer og kalve kom ud fra skoven. Der var 4 små kalve, som legede og drønedede rundt. Sjovt at se. De 11 dyr var på marken et stykke tid og samtidig kom yderligere 5 dyr ud fra skoven, heriblandt en hvid då med en stor lysebrun plet på den ene side af maven. Så kom bonden i sin traktor med sprøjtemaskine og den havde dyrene ikke lyst til at være i nærheden af, så de forsvandt. Jeg flyttede mig til et andet skur på marken længere væk fra traktoren. Der var kun ½ time til solnedgang. Det var overskyet igen og blev hurtigt mørkt. Masser af lyde kunne høres fra skoven, specielt pga. at jeg brugte høreværn med højeste lydstyrke. Men der kom ikke flere dyr ud den aften. Søndag morgen skulle jeg ud til tårnet ved roemarken, hvor jeg skød hjorten. Halvvejs fra bilen og ned til tårnet stod en då og en kalv. De forduftede, da Torben og jeg nærmede os. Ellers var der intet vildt at se denne morgenstund, som var de sidste 2 timers jagt inden turen gik hjem til Danmark.

En fantastisk tur og en stor tak til Micha, Hans og Torben for at jeg fik disse dejlige oplevelser – og mit første dådyr.

Indsendt af : Karin Gydesen